

[Stegger Nielsen.]

siges, at Sakramenternes Forvaltning maa undrages en Kvinde. Jeg læste for nogen Tid siden en af Kaj Munks Bøger; jeg læser altid med Glæde hans Bøger, og han siger meget smukt deri om dette Problem — jeg har det ikke ordret, men han siger noget lignende som følgende: „Jeg kunde ikke tænke mig noget skønnere end at modtage Nadveren af min Moders Haand“. Det var en Præst, en god Præst, der sagde dette, og det tænkte jeg noget over. Jeg kom tilfældigvis til at læse det paa et Tidspunkt, da vi herinde havde Diskussion om kvindelige Præster.

Men mange er imod dette Brud med den aarhundredgamle kirkelige Tradition af rene Samvittighedsgrunde, og det maa anerkendes med Forstaaelse. Deri ligger da, at man maa gaa varsomt frem, uden store Spring i Udviklingen, ved Foranstaltninger, der vel imødekommer Kræv, som nu for første Gang rejses, men under saadanne Former, at Overgangen fra det gamle til det nye bliver formidlet, bliver jævn og naturlig. Det maa efter vort Syn ske ved, at Adgangen nu aabnes til Præstestillinger for Kvinder, men samtidig maa det sikres, at der er Flertal i Menighedsraadene og i hvert af Pastoratets Sogne, hvor der er flere Sogne. Det er mit Partis Syn, at vi vil være med til at aabne Adgangen for Kvinder til at blive Præster i Folkekirken, naar det ønskes af Menigheden, men vi ser ikke saa gerne, at det skulde kunne lade sig gøre at paatvinge Menighederne det, og vi ønsker det ikke, naar disse Menigheder ikke selv giver til Kende, at det er deres Vilje at faa en Kvinde til Præst. Derfor maa jeg beklage, at den oprindelige § 7 i Kirkeministerens Forslag er udgaaet under Behandlingen i det høje Folketing. Jeg beklager dette, fordi jeg betragter og betragtede § 7 som den formidlende Faktor, der netop skulde lette Overgangen fra det hidtidige til det nye, aabne den Adgang, vi gerne vil være med til at skabe, men samtidig sikrede Menighederne mod at faa en kvindelig Præst, som de ikke ønskede. Jeg beklager, at denne Paragraf er udgaaet af Forslaget. Vi er adskillige i mit Parti, der anser dette for et Tab, selv om det, der indføres som Erstatning, er et Fremskridt fra det oprindelige i det radikale Forslag. Det skal, som Lovforslaget nu er formet, fremgaa af Indberetningerne om Præsteindstillinger, hvorledes Stemmerne er faldet i de enkelte Sognes Menighedsraad, men det er nu engang ikke det samme, det er ikke den Sikring, vi leder efter. Det er kun en Vejledning. Nedsættelse af et kirkeligt Udvalg paa det nuværende

Tidspunkt, hvilket ogsaa har været foreslaaet, mener jeg ikke er Vejen. Jeg mener ogsaa, at dette vilde kun betyde en ny Udskydelse af Problemet, som nu er lagt hen til Rigsdagens Løsning. Der maa tages Stilling til Spørgsmaalet nu, men dette skal jeg i øvrigt ikke opholde mig ved. Jeg skal kun slutte med at sige, at jeg gaar ud fra, at vi om dette vigtige Spørgsmaal vil nedsætte et Udvalg til videregaaende Behandling af det, en kort og hurtig Udvalgs-handling. Til Behandlingen i dette Udvalg kan jeg tilsige mit Partis Medvirken.

Krup: Det foreliggende Lovforslag om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken har vakt megen Opmærksomhed ikke alene i den danske Rigsdag, men ogsaa i den danske Folkekirke. Der tages kraftigt, man kan næsten sige lidenskabeligt, Stilling for eller imod det nye, som Lovforslaget bringer, at Kvinder nu for første Gang, siden Kristendommen for 1100 Aar siden kom til Landet, skal kunne faa Indvielse til det Præsteembede, som hidtil har været betjent af Mænd. Ogsaa jeg har, som naturligt er, med Spænding fulgt Drøftelserne for eller imod dette nye og hidtil i vort og i beslægtede Kirkesamfund ukendte: kvindelige Præster.

Lad mig straks sige, at jeg ønsker ikke at medvirke til Lovforslagets Gennemførelse, og lad mig straks sige, at jeg fraraader det høje Ting at stemme for Lovforslaget og tage Ansvar for, at vi her i vor evangelisk-lutherske danske Folkekirke faar Kvinder til Præster, især med den Udformning, som Lovforslagets § 7 har faaet, og som den højtærede Kirkeminister for faa Minutter siden talte om det var mod hans Ønske. — jeg ved ikke, om jeg tør gaa saa vidt at sige, at det ogsaa var imod den højtærede Kirkeministers Overbevisning — at bøje sig for og antage. Efter Lovforslaget bliver det ikke frivilligt, om en Menighed vil have en Kvinde til Præst. Saadan var det dog fremstillet og foreslaaet i den oprindelige § 7 i Lovforslaget. Men en kvindelig Præst kan nu blive en Menighed paatvunget, og det er ikke Frihed, det er Tvang.

Jeg maa tilstaa, at jeg forstaar ikke rigtig, hvilken Stilling Venstres Ordfører, der talte før mig, tager til Lovforslaget, om Partiet Venstre og dermed Venstres ærede Ordfører gaar paa Akkord og bøjer sig for den nye Affattelse af § 7, eller om man i Udvalget vil gøre et Forsøg paa at naa til et Resultat, hvad jeg tror godt kan opnaas, for at faa § 7 bragt tilbage til den oprindelige Skikkelse, saadan som den var foreslaaet fra den højtærede Kirkeministers Side. Det